

[Hauch.]

at Forholdene er gledet ud i det urimelige, ja, i Virkeligheden ud i det uforsvarlige. Den højtærede Forsvarsminister har selv stærkt fremhævet dette under Forhandlingerne her i Salen sidste Aar, endogsaa med saa stærke Udtryk, at man maatte overraskes deraf. Den højtærede Forsvarsminister kan derfor ikke regne med mit Partis Støtte til Gennemførelse af Foranstaltninger, der før eller senere — jeg tør ikke sige, at det vilde ske nu, dersom man sparede de 2,5 Mill. Kr. — men før eller senere for Hærens Vedkommende vil føre ud i Tilstande, beslægtede med Forholdene, som de nu er indenfor Flaaden. Paa mit Partis Vegne skal jeg tillade mig at anbefale det høje Tings Medlemmer at stemme imod det foreliggende Lovforslag ved den endelige Afstemning her i Tinget.

C. F. Sørensen: Det Lovforslag, det høje Ting her behandler, er jo ikke omfattende. Det bestaar af to Linier, hvori der siges:

„Det i Lovens § 4 bevilgede Beløb 30 Mill. Kr. ændres til 23½ Mill. Kr. saaledes, at der i de følgende Finansaar fra 1. April 1931 anvendes ½ Mill. Kr. aarlig.“

Saa mange er Ordene i Lovforslaget, og den højtærede Forsvarsminister har jo motiveret dets Indhold, ligesom dette ogsaa er omtalt af den ærede Ordfører for Venstre. Jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige Forsvarsministeren Støtte til Gennemførelse af dette Lovforslag, og jeg tror, at efterhaanden som Lovforslaget bliver kendt i Befolkningen, vil i langt den overvejende Del af den store Befolkning den Opfattelse gøre sig gældende, at det vil være i højeste Grad rimeligt at følge dette Lovforslag. Ikke mindst de Rigsdagsmænd, som færdes ude i Landet og taler om dette Spørgsmaal, mærker Gang paa Gang, at ikke alene de, der slutter sig til de to Partier, som er repræsenterede i Regeringen, det radikale Venstre og Socialdemokratiet, erkender, men at man langt udenfor disse to Partiers Rækker erkender, at Danmark ingen Opgaver kan have, som skal løses med Vaaben i Haand. Derfor er det saa naturligt, at Folk siger: Det er da et fornuftigt Sted at spare paa. Især i en Tid som denne, der kalder paa saa mange alvorlige Opgaver i vort Folk, skulde man mene, at selv de forsvarsvenlige Partier vilde sige: Vi erkender, at Forsvarsordningen af 1922 ikke virker tilfredsstillende; vi vil, indtil vi kan faa en rimelig Ordning, der kan samle et Flertal i Tingene, ikke være med til at smide Penge ud til ingen Nytte.

Nu hørte jeg den ærede Ordfører for Venstre (Hauch) sige: een Ting maa vi alle være enige om, der bør ikke spares paa det Materiel, der skal stilles til Værnets Raadighed. Ja, se, dette bliver det ærede Medlem og hans Parti nu ikke enige med mig om. Jeg har den Opfattelse — og jeg tror, at mit Parti helt og fuldt kan slutte sig dertil —, at som hele Militærspørgsmaalet ligger, har Hæren mere end tilstrækkeligt af Materiel til at arbejde med det indkaldte Mandskab. Vi ved jo alle, hvad de 30 Millioner skal bruges til, der blev bevilget i Forbindelse med Hærorordningen af 1922, nemlig til nyt Materiel, til moderne Materiel, saaledes at den danske Hær efter ringe Evne kan følge med i den Udvikling, der teknisk foregaar paa dette Omraade rundt om i Verden. Jeg har den Opfattelse, at som Stillingen er paa det militære Omraade, har vi ingen Grund til ogsaa at være moderne paa dette Felt. Den Opfattelse bunder dybt hos os Socialdemokrater, at vi staar overfor en snarlig, om ikke Løsning af hele Militærspørgsmaalet, saa Ændring i dette Forhold, og at det derfor er urimeligt og uforsvarligt under de bestaaende Forhold at ofre flere og flere Millioner til dette Formaal.

Af de 30 Mill. Kr., som blev bevilget med 3 Mill. Kr. aarlig i 1922, er der ved Udgangen af dette Finansaar, den 31. Marts, brugt 20 167 000 Kr. Lovforslaget gaar nu ud paa, at der fra 1. April skal anvendes ca. ½ Mill. Kr. om Aaret i 7 Aar, i alt 3 300 000 Kr., hvorefter det foreslaaede Beløb, 23 467 000 Kr., er naaet. Der var virkelig mange af Regeringspartiets Medlemmer, som var saa naive at tro, da dette Forslag blev fremsat, at en Løsning nu var mulig. Naar vi var saa naive at tro noget saadant, var det, fordi vi havde fulgt ikke mindst Partiet Venstres politiske Virksomhed rundt omkring i Landet. Vi har i en Række Aar hørt, hvorledes man indenfor Venstre har rejst Krav om Sanering, og ogsaa, medens de havde Magten sammen med det konservative Folkeparti, set dem gennemføre denne Sanering. Nu har denne Virksomhed faaet et andet Navn, nu hedder den Tilpasning, men ærede Medlemmer ved jo, at det nytter ikke at give den et andet Navn; vi fra vor Side kalder den alligevel ved det samme, vi kalder den for det, den er, nemlig Nedsikring. Nu ønsker man altsaa indenfor Venstre en Tilpasning, dog ikke, som den højtærede Forsvarsminister ganske rigtigt bemærkede, paa Militærvæsenets Omraade. Jeg vil gerne holde op for de ærede Medlemmer af Venstre — ikke for det konservative Folkeparti,